

CARLITOS

Carlitos era un xiquet molt espavilat i un poquet gandul, ja que li costava anar a escola i sempre discorria alguna idea per fer fugina. Quan sa mare el despertava, començava a marmolar:

-Quin fàstic! Jo no vull anar a l'escola.

I de vegades s'inventava algun pretext: -Mare, tinc mal de panxa. Però sa mare el coneixia massa i sempre li desbaratava les seues excuses.

Per a Carlitos el dia de la setmana que més odiava era el diumenge per la nit, tan sols pensar que al sendemà començava un dia d'escola es posava malaltós. Pel contrari, el divendres per la vesprada, sobretot a les cinc de la vesprada, era el seu dia preferit, ja podem imaginar-nos perquè... Però aquella setmana era diferent, ja que Carlitos a pesar de ser diumenge per la vesprada, estava content, sabia que dijous era la Puríssima, i no hi havia classe, i divendres havien decidit els mestres fer pont, així que aquella primera setmana de desembre seria curta i prompte vindrien les vacances de Nadal.

Però, tot i això, Carlos no volia anar a escola i havia de maquinat alguna excusa per lliurar-se dels tres dies que li provocaven tant mal de cap. Després de meditar durant hores, va discórrer una cosa que a cap xiquet se li hagués ocorregut: Carlos va agafar un tub de pegament fort, i sense pensar-s'ho dues vegades, es va apegar al llit ben apegat, sense deixar un tros del seu cos. Al sendemà, quan sa mare el va despertar imagineu-vos què va passar:

- Carlitos alçat ja, que és hora d'anar a escola.

- No puc mare, perquè estic apegat.

- Com que estàs apegat? va respondre espantada la mare, mentres estirava la roba del llit i veia al seu fill tot quiet sense poder menejar-se. Però fill meu, què has fet! Si et pegue un batecul, ja voràs tu!

- Mare no pots perquè tampoc puc moure el cul - responia Carlitos fent una rialleta.

Però sa mare horroritzada va demanar ajuda quan va veure que la situació era ... una mica greu. Va telefonar al metge, als bombers i a la policia, i entre tots van intentar desapegar el xiquet del llit sense fer-li cap pelat ni arrapada. Carlitos encara no havia dinat. Sa mare el va castigar i aquella vesprada tampoc va anar a col·legi perquè amb tot este embolic, s'havien fet les cinc de la vesprada i els xiquets ja estarien eixint de l'escola. Carlitos havia aconseguit el seu primer propòsit: no anar dilluns a l'escola.

Mentres sa mare el renegava alçant el dit índex a manera d'avís: -Estàs castigat, i si tornes a apegar-te al llit... ja saps que no tindràs cap regal de Reis.

Però este dilluns per la vesprada de castic, Carlitos va tindre bastant temps per a pensar, havia discorregut un altra idea, sa mare li havia dit que si tornava a apegar-se no tindria regals, però no li havia dit res de grapar-se. Així que va agafar la grapadora, aquella nit de dilluns, i amb molta cura, es va grapar ben gratat al llit. Imagineu-vos el matí del dimarts:

- Carlitos alçat ja!
- Mare no puc!
- Com que no pots? No t'hauràs apegat?
- No mare! no m'he apegat!
- Ah! Mira que bé! Doncs alçat ja que farem tard a l'escola.
- Mare no puc, perquè estic gratat.
- Com que gratat!

Sa mare va entrar corrents a l'habitació, i per segona vegada va alçar els llençols i va veure com Carlitos s'havia gratat al llit per complet. Imagineu-vos la història per segona vegada. Sa mare va tornar a cridar al metge, ambulància, bombers i a la policia local, i tots allí, amb molta cura anaven llevant-li les grapes una a una, a poc a poc, per no fer-li ni goteta de sang. Però quan van acabar ja eren les quatre de la vesprada i sa mare repetint les paraules del dia anterior, li va dir:

- Carlitos, estàs castigat i com tornes a apegar-te, o a grapar-te, no tindràs cap regal de Reis.

Però Carlitos havia tornat a aconseguir el seu propòsit. I la vesprada del dimarts, Carlitos va pensar el pitjor que hauria pogut pensar un niquet de la seua edat, volia acabar la setmana sense anar a escola i estava a un no-res d'aconseguir-ho.

- Ma mare m'ha prohibit que em grape o m'apegue però esta nit... esta nit em cosiré!
- I així ho va fer, va agarrar agulla i fil i amb molta cura, anava poc a poc cosint-se al llit...

Imagineu-vos quan sa mare el va despertar:

- Carlitos alçat ja!
- Mare no puc.
- Carlitos, no t'hauràs gratat o apegat?
- No, mare no... estic cosit!
- Com que cosit! -va cridar sa mare.

Per tercera vegada va entrar corrents al llit i va veure com el seu fill s'havia cosit al llit, i després de pegar el crit corresponent i tornar a cridar al personal sanitari i no sanitari pertinent: metges, bombers, ambulància i policia local... (que començaven a estar una mica farts d'esta situació) el van descosir del llit poquet a poquet. Però sa mare, sense voler, alçant-lo del llit, li va pegar a una dent que tenia un poc solta i li la va arrancar. Carlitos va aprofitar el moment, en vore que sa mare estava una mica preocupada, i va començar a plorar fent-se la víctima perquè potser així sa mare no el renegaria o no li pegaria el batecul esperat.

Imagineu-vos la situació de Carlitos que havia aconseguit el seu propòsit. Dimecres migdia, sense anar a escola, quatre dies de festa per davant, les vacances de Nadal a prop, i amb una dent en terra que el redimia de tots els pecats i ... a més, el ratolí podria deixar-li a la nit algun dineret! Tot era positiu, tot ho tenia a favor seu. Carlitos estava emocionat fins que va arribar l'hora de gitar-se. Esta vegada amb molta precaució i sense fer cap barrabassada va ficar la denteta sota el coixí, i es va adormir esperant que prompte es fera de dia.

Quan Carlitos es va despertar, buscant buscant sota el coixí va traure un bitllet blau amb el nombre 20. Vint euros! Ell era massa menut per a conèixer el significat de les monedes, però sabia que aquell bitllet valia molt. Era el dia més feliç de la seua vida, sense escola i amb dinerets a la butxaca. Es va vestir i després de desdejunar i pegar-li dues besades a sa mare mentres li ensenyava el bitllet que li havia dut el ratolinet, se'n va anar tot seguit a comprar-se alguna llepolia de la botiga del barri, perquè, amb l'ensurt de la dent, sa mare ja l'havia perdonat. Quan va arribar a la botiga li va dir a la botiguera:

- Donem un xupa-xup d'eixos ben grans que tenen dins xicle i per fora pica-pica.
- Espera un moment xiquet, no veus que estic despatxant a la gent.
- És que tinc molta pressa.
- I no pots esperar-te?
- No, no, no puc.
- Pren, nyas la llepolia, i calla! Estos xiquets de hui en dia no tenen paciència! -va dir la botiguera.
- Quant li dec?- va respondre Carlitos amb to impacient.
- Vint.

Però la botiguera no va especificar res mes i Carlitos va entendre que havia de deixar aquell bitllet blau que posava un 20 al costat. Així que li va deixar el bitllet damunt la taula del mostrador i se'n va anar. Però, quan va arribar a casa li va dir a sa mare:

- Mira, mare, quin caramel més gran m'he comprat.
- No està mal, no. Però... i les tornes del bitllet, on les tens?
- Quines tornes, mare, si la botiguera m'ha dit que valia vint?
- Però com ha de valdre un caramel vint euros? Ni que fóra d'or! -Va replicar sa mare alçant una mica la veu- T'haurà costat vint cèntims!

I el xiquet en eixe mateix moment va obrir la boca i es va quedar embadalit, com si fóra un babau.

- Clar Carlitos! -va dir sa mare- Amb eixe bitllet de vint euros t'hauries pogut comprar cent caramels com eixe.

- Cent caramels...? -Va tornar a dir Carlitos obrint encara mes la boca, tot sorprès.-

- Sí, Carlitos, sí! -deia sa mare mentre agafava un torcamans de la cuina per torcar-li la baba. Mira, si un caramel val vint cèntims, dos caramels quaranta cèntims, tres caramels seixanta cèntims, quatre caramels huitanta cèntims, i cinc caramels cent cèntims, que són un euro. Si amb un euro tens cinc caramels, amb vint en tindràs cent. Però... clar! com tu no vols anar a escola, no pots aprendre ni a sumar ni a multiplicar, i ara t'han enganyat o, millor dit, t'has enganyat tu sols per no voler anar a escola.

En eixe mateix moment, Carlitos va comprendre com d'important era el col·legi. Aleshores, va decidir no faltar mai més i deixar de fer totes aquelles enganyifes per no anar-hi. A partir d'aquell mateix dia ja no va faltar mai a classe, i... clar! ja no el van tornar a enganyar mai més.

No volia anar a escola
i al llit es va apegar.
Sa mare el despertava:
Carlitos, alçat ja!

Mare no puc,
perquè estic apegat.
Hui no vaig a l'escola,
deixa'm descansar.
Mare no puc,
perquè estic apegat.
Hui no vaig a l'escola...
Estàs castigat!

Però Carlos no volia
matinar ni treballar,
i sa mare el renegava:
Carlitos alçat ja!

Mare no puc,
perquè estic apegat.
Hui no vaig a l'escola,
deixa'm descansar.
Mare no puc,
perquè estic apegat.
Hui no vaig a l'escola...
Estàs castigat!

Però un dia va comprendre,
quan el varen enganyar,
que a la vida és necessari
sumar i multiplicar.

Mare ja puc,
que no estic apegat,
ja puc anar al col·le,
fes-me l'esmorzar.
Mare ja puc
que no estic apegat,
ja puc anar al col·le,
estic preparat!

CARLITOS

Cançó dedicada a Mre José Miquel
(mestra d'Infantil del CP Cristòfol Colom)

Damià Llorens

Chords: C, F, C

No vo - li - a - a - nar a es - co - la i al lit es va a - pe - gar, sa ma - re el des - per -
Pe - rò Car - los no vo - li - a ma - ti - nar ni tre - ba - llar, sa ma - re el re - ne -
Pe - rò ura di a va com - pren - dre quan el va - ren en - gan - yar que a la vi - da es ne - ce -

Chords: F, C, F, G

ta - va, Car - li - tos al - gat jal Ma - re - no puc per - què es tic a - pe -
ga - va, Car - li - tos al - gat jal Ma - re - no puc per - què es tic a - pe -
sa - ri su - mar i mul - ti - pli - car, Ma - re - ja puc que no es tic a - pe -

Chords: C, F, C, F

gat hui no vaig a l'es - co - la dei - xa'm des - can - sa - ar, Ma - re no
gat hui no vaig a l'es - co - la dei - xa'm des - can - sa - ar, Ma - re no
gat hui ja viag a l'es - co - la fes - me l'es - mor ça - ar, Ma - re ja

Chords: G, C, F

puc per - què es tic a - pe - gat hui no vaig a l'es - co - la. Es -
puc per - què es tic a - pe - gat hui no vaig a l'es - co - la... Es -
puc que no es tic a - pe - gat hui ja vaig a l'es - co - la... Es -

Chords: C

1., 2. 3.

tas cas - ti - gat!
tas cas - ti - gat!
tic pre - pa - rat!